

Било је логично да, кад је узнатредовала фотографија, следећи корак цивилизације буде слика у покрету. Филм, заиста, и није ништа друго до слика у покрету. Тачније, за нормалан, природан покрет – 24 слике у секунду. Стога су први филмови биле заправо пројекције слика у одређеном времену, од којих свака бележи по једну нијансу ситних промена у покрету. Ако има мање од 24 сличице у секунду, филм је убрзан и искидан (први, неми филмови), а ако има више, добијамо словмоушн тј. успорен снимак.

Први филмови су били документарни – снимане су сцене из живота. Пројекције филмови браће Лимијер о уласку воза у станицу и изласку радника из фабрике, говоре нам нешто о сензибилитету ондашњег човека, несвиклог на такву врсту „филмске стварности“. Наиме, кажу да су људи пројекцију пратили и до те мере се саживљавали са сликом у покрету, да су бежали да их воз не прегази.

Већ шест деценија после тога стављају наочаре за 3 де пројекцију не би ли се што боље саживели са сликом на платну. Стари Грци су позориште пратили са оскудним бројем глумаца, где је врло важну улогу имао гласник, који доноси вести са неког другог места. Ако донесе вест да је војска изгубила рат, описујућу како је неки јунак погунуо, сви у публици плачу.

Ми данас на филму гледамо до детаља муке неког јунака и успут кувамо кафу, потпуно неосетљиви на бол оног на платну. Ако је негативац, чак и уживамо у његовим мукама, као да га лично ми кажњавамо. Да ли је то последица наше свести да филм није стварност или тога што смо отупели, велико је питање? Старогрчки човек је много пута гледао и слушао истог глумца, који се на његове очи само заогрне другом кожом и буде неко други, како доноси немиле вести, и сваки пут је потрешен. Али није гледао по сав дан разне реалистичне сцене те био тако презасићен њима да га ништа више не може потрести. Можда смо, ипак, тупи, а не надмоћни.

Објашњавајући феномен филма и начин на који он комуницира с публиком. Један режисер каже да, гледајући филм, ми преживимо муке Јованке Орлеанке, страдамо са Христом, а на крају, ипак, устајемо живи и здрави, и ту је чар филма – преживимо, видимо, сазнамо, а остајемо нетакнути. Филм почива на две психолошке појаве природне за човека: идентификацији и пројекцији.

Идентификација је процес поистовећивања са јунацима филма. Пројекција је приписивање наших осећања, мисли, тежњи и представа јунацима, догађајима филма. Процеси теку паралелно и у њима се крију могућности за манипулацију. Отуда сте на страни јунака, који је, здрав разум говори, негативац, непоштен и неморалан (рецимо, гангстер). Отуда се деци бране поједини филмови, и то институционализовано, одређени филмови – постоји опасност за непожељну идентификацију и пројекцију.

Као и за остале медије, да бисмо били медијски писмени и имали критички однос према филму, потребно је познавати основне техничке могућности у настанку филма. Прегледом мапе сазнаћете те основне претпоставке, као и основне податке из развоја и историјата филма, филмским жанровима и врстама, областима употребе и начинима манипулације.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com